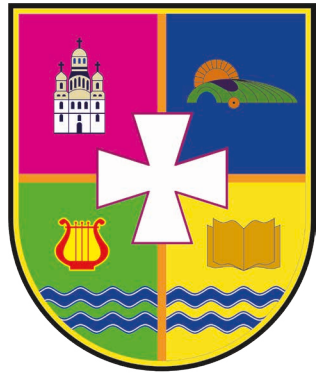

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №6(32) 22 БЕРЕЗНЯ 2019 РОКУ

Подільські школярі взяли участь у Всеукраїнському творчому конкурсі

Вони декламували вірші Лесі Українки, малювали ілюстрації
до її творів та дивилися виставу

«Хто не жив посеред бурі,
той ціни не знає силі,
той не знає, як людині
боротьба і праця милі», – писала
Леся Українка.

Боротьба і праця. Таким був
сенсаційний її життя – життя, гідного
подиву й захоплення.

Десять років (із 2004 по 2014
роки) в Автономній Республіці
Крим проводився Всеукраїнський
конкурс учнівської та студентської
творчості «Змагання за нове
життя!», присвячений творчості
Лесі Українки. Його започаткувала
доктор Марія Фішер-Слиж (Торонто,
Канада). Хоча конкурс мав статус
Всеукраїнського, але в ньому в
різні роки змагалася молодь з різних
регіонів України.

2015 року низка державних та
громадських організацій на теренах
Полтавського краю, де народилася
мати Лесі Українки (а геніальна
поетеса з дитинства часто була в

Учні Подільської школи в ПУЕТ.

Урочисте відкриття конкурсу.
З виступом виступає ректор ПУЕТ О. О. Нестуля.

надихалася «найукраїнішою» Україною), ініціювали відродження цього конкурсу. Із 2016 року за ініціативи Міністерства культури України, ГО Полтавський центр «Академія» (м. Полтава) та художньої галереї «Sweetart – Знання» (м. Чернівці), за сприяння Міністерства освіти і науки України був проведений I-й Всеукраїнський конкурс учнівської та студентської творчості «Зма-

номіки і торгівлі відбувся очний 2-й етап – відбірковий. Наші декламатори читали поезії Лесі Українки, а художники малювали ілюстрації до уривків із творів поетеси, запропонованих журі. Цього року змагалася дуже багато учасників: майже півтори тисячі. Тим вагомішими стали перемоги наших учнів: диплом II ступеня в номінації «декламація» отримала

Концерт на честь учасників конкурсу.

гаймось за нове життя!». Відтоді в м. Полтаві традиційно до Дня народження Лесі Українки відбувається регіональний відбір конкурсу. Це відкрите змагання учнівської та студентської молоді за визначеними номінаціями: «вір», «поезія», «науково-пошукова робота», «декламація», «інсценізація», «малюнок», «вокал», аудіовізуальний твір.

Цього року п'ятеро учнів Подільської школи теж узяли участь у цьому конкурсі в трьох вікових категоріях (1-4, 5-7, 8-9 класи) в номінаціях «декламація» (трое учнів) та «малюнок» (двоє учнів). На сайті конкурсу всі учасники заповнили електронну заявку та розпочали підготовку.

2 березня 2019 року в Полтавському університеті еко-

номіки і торгівлі відбувся очний 2-й етап – відбірковий. Наші декламатори читали поезії Лесі Українки, а художники малювали ілюстрації до уривків із творів поетеси, запропонованих журі. Цього року змагалася дуже багато учасників: майже півтори тисячі. Тим вагомішими стали перемоги наших учнів: диплом II ступеня в номінації «декламація» отримала

восьмикласниця Корж Карина (учитель Каленіченко Н. В.), диплом III ступеня – другокласниця Вишар Анна (керівник Педина Н. Г.). Усі конкурсант отримали сертифікати учасника V Всеукраїнського (XV Всеукраїнського) конкурсу учнівської та студентської творчості «Змагання за нове життя!», присвяченого Лесі Українці, та подарунки. Приємним сюрпризом для конкурсантів став перегляд «Лісової пісні» в театрі ім. М. Гоголя.

Принадно зазначу, що інтелектуальним і культурним розвитком дітей мають займатися не лише вчителі в школі, а передусім батьки.

Людмила ПИЛИПЕНКО,
директор Подільської
ЗОШ І-ІІ ступенів.

Важливо

Сервіс для активних громадян

Нещодавно на сайті Білоцерківської громади в тестовому режимі запровадив онлайн-сервіс «Центр звернень громадян». Геоінформаційний портал «Центр звернень громадян Білоцерківської ОТГ» створений за ініціативою сільського голови І. В. Лещенка з метою налагодження конструктивного діалогу між жителями громади та органами виконавчої влади.

Цей сервіс надає жителям можливість:

- надавати інформацію про проблеми на території громади з благоустрою, електропостачання, зв'язку, транспорту тощо;
- контролювати своєчасність та якість робіт, що виконуються на об'єктах;
- повідомляти про виявлені порушення;
- надавати пропозиції з благоустрою території громади;
- оцінювати роботу щодо якості та своєчасності виконаних робіт;
- підтверджувати чи спростовувати відповіді службовців про вирішення проблем.

Портал «Центр звернень громадян Білоцерківської ОТГ» – інструмент для активних, небайдужих громадян, тих, хто любить свою громаду та бажає брати участь у її розвитку. На сервіс можна перейти з сайту громади biloteg.org.ua або за прямим посиланням: contact.biloteg.org.ua

Проголосувати можна не за місцем реєстрації

31 березня 2019 року відбудуться вибори Президента України. Щоб виконати свій громадянський обов'язок, необхідно прийти на виборчу дільницю і проголосувати за обраного кандидата.

Якщо виборець не може проголосувати на виборчій дільниці за місцем реєстрації, передбачена можливість віддати свій голос на іншій виборчій дільниці. Але для цього необхідно до 25 березня 2019 року подати письмову заяву про тимчасову зміну місця голосування до органу ведення Державного реєстру виборців. Органи ведення Державного реєстру виборців працюють у приміщеннях Великобагачанської та інших РДА, районних рад у місті Полтаві.

При собі слід мати паспорт та ідентифікаційний код. У заяві необхідно, обґрунтувати необхідність тимчасової зміни місця голосування та долучити документи, що підтверджують це: довідки з місця навчання чи роботи, посвідчення про відрядження, проїзні документи, договір найму житла, путівки в оздоровчий заклад, довідку про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи.

Громадяни, виборча адреса яких знаходиться на території Донецької чи Луганської областей та АР Крим, можуть не додавати документи, що підтверджують необхідність тимчасової зміни місця голосування.

Заява розглядатиметься органом ведення Реєстру невідкладно, але не пізніше ніж за п'ять днів до дня голосування.

Головне територіальне управління юстиції у Полтавській обл.

Допомога багатодітним

Із 1 квітня 2019 року багатодітним сім'ям із маленькими дітьми виплачуватимуть додаткову грошову допомогу. Відповідне рішення ухвалив Кабінет міністрів України на засіданні 13 березня.

Кожна сім'я отримуватиме щомісячну допомогу на третю і наступних дітей до 6 років у розмірі прожиткового мінімуму. Він становить: із 1 квітня 2019 року 1626 грн, із 1 липня 2019 року – 1699 грн, із 1 грудня 2019 року – 1779 грн.

Допомогу призначатимуть і виплачуватимуть органи соціального захисту населення за місцем проживання родини. Її отримають майже 160 тисяч дітей із багатодітних сімей.

Увага! Конкурс!

Сектор культури і туризму виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради планує провести в липні 2019 року на території Білоцерківської ОТГ Відкритий фестиваль-конкурс народної творчості «Запальний веселий сміх нас об'єднує усіх!» (гумористичного спрямування), приурочений до Дня рибалки і мисливця.

Оголошуємо конкурс на найкращий логотип фестивалю.

Матеріали подавати до 1 травня 2019 р. організаторам заходу за адресою: с. Білоцерківка, вул. Лесі Українки, 30 Білоцерківський сільський будинок культури тел. 0668834507.

«Від серця до серця»

Так називалося родинне свято в Бірківському НВК, яке підготувала класний керівник 3 класу Слуківська Н. О. разом зі своїми вихованцями.

Татусі чи не вперше заплітають коси дівчаткам і дуже хвилюються.

Саме з родини дитина йде у світ, несе в нього своє серце, наповнене материнською добротою та ніжністю, батьківською силою та мудрістю. Тому одними з перших, до кого звернулися третьокласники зі словами подяки, були їхні мамусі й татусі. Діти присвятили багато теплих слів

також бабусям і дідусям, бо що то за родина, в якій немає старійшин? Саме бабуся є берегинею роду, невідомою трудівницею, яка пестить і голубить своїх онучат. А постійним помічником бабусі є дідусь – господар родини.

Тепла атмосфера, щирі погляди

Фото на згадку: учасники родинного свята після змагань.

перетворили свято на казку, в якій перемагають добро та дружба. Батьки мали нагоду ще раз повернутися в Країну дитинства і разом із дітьми взяти участь у конкурсній-розважальній програмі. Змагалися три команди, які продемонстрували найкращі свої вміння. Особливо зворушливим був

конкурс «3 гордість про себе», де кожна команда довела, що їхні родини – дружні, веселі, працьовиті.

Фінальною частиною конкурсу було нагородження. У номінації «За оригінальність» перемогу здобула родина Бурете; найкмітливішою визнали родину Яковенко, нагороду

«За винахідливість» отримала родина Крипак.

Тож хай від серця до серця, від матері до доньки, від батька до сина передаються у спадок любов, доброта, повага до свого роду.

Наталія СЛУКОВСЬКА.

Красногорівські школярі взяли участь у 36 обласному зльоті юних краєзнавців та активістів музеїв

13-15 березня 2019 року в Полтаві відбувся 36-й обласний зліт юних краєзнавців та активістів музеїв, який проводив Полтавський обласний центр туризму і краєзнавства учнівської молоді.

Головною метою обласного зльоту юних краєзнавців та активістів музеїв при закладах освіти є виховання в учнівській молоді національної самосвідомості, любові до рідної землі, її природи, історії та культури українського народу.

Зліт сприяв патріотичному вихованню дітей та молоді на прикладах подвигів старших поколінь, наших сучасників, поглибленню духовної єдності поколінь, підвищенню ролі родинного виховання, приверненню уваги громадськості до важливості національно-патріотичного виховання підрастаючого покоління, розвитку творчих інтересів учнівської молоді до пошуково-дослідницької, краєзнавчої та музейної роботи.

Учасниками обласного зльоту стали десятикласники Красногорівської школи Кірюх Єва, Колісник Софія, Веретельник Ірина, Гамалія Дмитро. Їх готували вчителі: Каленіченко Л. С., Остапенко Т. М., Писаренко І. В. На виставці з досвіду роботи «Досягнення юних краєзнавців та активістів музеїв при закладах освіти» учас-

Делегация Красногорівської школи на обласному зльоті.

ники зльоту представили матеріали, які висвітлюють пошуково-дослідницьку діяльність за темою: «Маршрут навчально-пізнавальною стежкою «До географічного центру Полтавщини». Виставка мала свою етикетку, макет, інформаційно-роздаткові матеріали-банери, які

презентували відвідувачам.

Під час зльоту проводилася благодійна акція «Подаруй частинку тепла» для воїнів-учасників ООС. Напередодні учні школи підготували індивідуальні подарунки для воїнів, до яких входили: невеличкі обереги з побажаннями,

лікувальні збори чаїв, солодощі, рукавички, шарпетки, носові хустинки, засоби гігієни тощо. Ці подарунки були оформлені в українському стилі, над їх виготовленням працювали всі класні колективи разом із учителями школи.

Крім того, делегація школи представила учасникам зльоту відеоролик зі зверненням до наших воїнів.

Учні школи взяли участь у творчій майстерні за напрямом «Природниче краєзнавство», де представили краєзнавчі дослідження за темою: «Дослідження природних геологічних пам'яток рідного краю, родовищ корисних копалин, геологічних та геоморфологічних процесів».

Звіт супроводжувався використанням мультимедійної презентації, унаочненням, виступами учнів. Делегация Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів гідно представила заклади Білоцерківської ОТГ на 36-му обласному зльоті юних краєзнавців та активістів музеїв. Відповідно до результатів оцінювання виставки, делегацію нагородили грамотою Полтавського обласного центру туризму і краєзнавства учнівської молоді за висвітлення досвіду роботи на виставці та за активну участь у зльоті.

О. В. КРОПІВКА,
директор Красногорівської
ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Діти захоплено танцювали на етновечірку.

Розучували танці і діти, й батьки

«Буквы разные писать, вычитатъ и умножатъ учат в школе, учат в школе, учат в школе», – співається у відомій пісні.

Певно, дехто й справді вважає, що школа дає лише знання з основних предметів. Але це не так. Не менш важливо познайомити дітей із національною культурою та традиціями українців. Наприклад, невід'ємною частиною нашої обрядовості завжди був побутовий танець. Де дитина може розучити хоча б елементи такого танцю? І тут на допомогу знову

приходить школа.

Учителька 2-го класу Красногорівської ЗОШ Олена Василівна Перова підготувала та провела родинне свято «Етновечірка». На нього зібралися не лише другокласники, а й їхні батьки. Всі бажаючі мали змогу розучити та потанцювати народні побутові танці, переконатися, наскільки наша автентична культура є позитивною, красивою.

Батьки і діти навчилися танцювати «Ойру», «Дощик», «Садочок», «Гречаники»,

«Яків», «Зайчик», грали в народні ігри.

Вечірка була насиченою, цікавою, веселою.

Маємо надію, що наша глибинна генетична пам'ять допоможе відродити та зберегти те, що існує в нашому корінні, культуру наших предків.

Валентина ДАЦЕВА,
заступник директора Красногорівської
ЗОШ І-ІІІ ступенів.

У Бірках облаштовують кладовища

Кажуть, про рівень культури нації судять за станом кладовищ. Віддати належне рідним і близьким, які відійшли у потойбічний світ – це не лише випити за упокій душі на поминках. Важливо постійно піклуватися про місця поховань. Та дехто переконаний, що його обов'язок – подбати хіба що про могили рідних, а в цілому станом кладовища нехай опікується хтось інший.

На території Бірківського старостинського округу діють 4 кладовища. На жаль, час і природа беруть своє: тут повиростали велетенські дерева, могили заросли чагарниками...

Упродовж усього літа працівник відділу благоустрою Сергій Анатолійович Шипоша приводив до ладу територію кладовищ: скошував траву, вирубував чагарники, обпилював дерева. Але однієї людини (навіть такої старанній і наполегливій, як Сергій Анатолійович) виявилось не під

силу навести лад у місцях спочинку мертвих.

Нещодавно до роботи з облаштування центрального кладовища в Бірках підключилися працівники відділу благоустрою та ТОВ «Білагро». Останнє надало й потужну техніку. Спільними зусиллями вирубані старі дерева, чагарники, розчищено територію.

Жителі села щиро вдячні за виконаний обсяг робіт.

Ніна ПАДАЛІЙ,
в. о. старости сіл Бірки,
Баланди, Вишняківка,
Стінки.

Благоустрій кладовища в с. Бірки.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Морозівщини,
учасниця війни, ветерана праці
СЕМЕРГЕЙ
Ольги Олексіївни;

жителя с. Сидорівщини,
дитини війни, ветерана праці
ЛОБУР
Ганни Григорівни

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

Ніколи не цуралася важкої роботи й допомагала людям

Зазвичай молодші покоління воліють якнайшвидше звити своє окреме гніздечко й жити подалі від старших. А в цій родині із с. Бірки під одним дахом живуть чотири покоління жінок! Живуть згуртовано, піклуючись одна про одну: старші жінки намагаються взяти на себе домашні клопоти, доглядають онуків і правнуків, а молодші забезпечують родину всім необхідним і піклуються про старших.

На запитання, чи не конфліктують між собою, Берегиня цього сімейного вогнища Ганна Іванівна Боднар відповідає:

— Звичайно, у кожного покоління своя думка з того чи іншого питання, й це нормально. Але ми не сваримося. Висловлюючи свої думки, переконуючи в своїй правоті, ми завжди намагаємося знайти компроміс.

Певно, секрет такої згуртованості в характері самої Ганни Іванівни. Ця жінка ніби випромінює доброту, причому не лише до своїх рідних, а до всіх оточуючих. Таким же, згадують односельці, був і її покійний чоловік Володимир Йосипович.

Народилася Ганна Іванівна на хуторі Киричаї в простій працюючій родині. Виховували дівчинку мати й тітка. Хоча виховували — то дуже голосно сказано. Обидві працювали від зорі й до зорі в колгоспі, тож змушені були залишати дитину без нагляду.

— Мама змалку кидала мене саму в хаті: обмостить подушками, поставить щось їсти, та й піде на роботу, — розповідає жінка. — Прибіжить, подивиться, чи все гаразд, і знову на роботу...

Коли Ганнуса піросла й пішла до школи, то разом із іншими учнями теж долучилася до роботи в колгоспі. Добре запам'ятала вона й німецько-фашистську окупацію.

— Особливо вразив мене німецький танк, що зупинився якраз біля нашої хати, — згадує Г. І. Боднар. — З нього вийшли німці: шукали самогонку. Я й показала, де вона, вони подякували. А один і запитав: «А ти в батьків одна? А в мене вдома троє... Ти тільки нікому не кажи, що я з тобою розмовляв». Певно, він не німець був, може, румун, бо говорив російською, хоч і з акцентом.

Коли німці їли чи пиячили, то ми, діти, крутилися неподалік і нам, дивись, щось перепало: бутербродик чи цукерка. А коли наші увійшли, то в нашій хаті стояли медсестри. Вони мені коси заплітали, вплітаючи в них стрічки.

Підлітком долучилася Ганна Іванівна до відбудови зруйнованого війною господарства. Тяжка це була праця, а вона ж іще дитина.

— Ми їздили підводами на ГЕС, у Велику Багачку, Красногорівку, — продовжує свою розповідь жінка. — Штовхали колією вагонетки, навантажені піском, іншими бу-

дівельними матеріалами. Одного разу ціпок вагонетки ударив мене в живіт так, що я впала й думала, що вже й не піднімуся. На щастя, все обійшлося.

У 1949 році дівчина закінчила 7 класів, а через рік завербувалася на відбудову Донбасу. Спочатку працювала на будівництві доріг, потім — у шахті на підйомнику. Називалася її посада стволова.

— Доводилося самій відвантажувати й дубові колоди, й інші вантажі, які спускала в шахту, — згадує нелегку роботу Ганна Іванівна. — Та найстрашніше було, коли трапилася аварія. Щойно я людей підняла, як мені кажуть: стоп. Заплутався електропровід у клітці й спричинив електрозамикання. Знадобилося чимало часу, щоб знайти причину пошкодження й усе полатувати.

Саме там, на Донбасі, Ганна Іванівна зустріла свого майбутнього чоловіка, уродженця Хмельницької області. Вони побралися, а невдовзі чоловіка призвали в армію. Ганна Іванівна, чекаючи народження дитини, повернулася в рідне село. Сюди ж, відслуживши в армії, приїхав і чоловік.

1953 року в подружжя народилася старша дочка Ніна, 1957 — Ольга, через рік — Ліда. Із Ганною Іванівною живуть середня дочка Ольга, її діти й онуки.

Наша героїня ніколи не боялася важкої праці. У колгоспі працювала на різних роботах. Доглядала овець, телят, корів, а перед вихо-

Г. І. Боднар. Фото автора.

дом на пенсію була свинаркою. Пригадує, як вагітною замочувала коноплі в річці: восени, ледь не по пояс у крижаній воді, від якої німіли руки й ноги. Тепер нарікає, що дуже болять ноги — дошкуляє артрит.

Майстровитий Василь Йосипович працював теслею, очолював бригаду. Після роботи в колгоспі виготовляв дерев'яні вироби на замовлення сусідів. 1992 року він помер, та зроблене його руками й досі служить односельцям. Залишилася й добра пам'ять про нього як про людину, яка завжди відгуку-

валася на будь-яке прохання.

— Коли є бодай найменша можливість чимось допомогти людям, то треба допомагати, — переконана Ганна Іванівна. — Життя промайнуло непомітно. Життя взагалі дуже коротка штука, й не варто витрачати його на сварки, образи, з'ясування стосунків.

Вона ніби випромінює мудрість і доброту. Особливо ж світяться її очі, коли мова заходить про онуків і правнуків. У Ганни Іванівни 8 онуків і 11 правнуків, і це найбільша радість жінки.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Петро Олександрович Рибальченко піднімав цілину в Казахстані й добував вугілля на Донбасі

Петрові Олександровичу Рибальченку з с. Красногорівки 82 роки, але він іще цілком самостійно вправляється по господарству і, виставившись посеред низенької літньої кухні, де живе, напрочуд майстерно декламує свої вірші. Потужний баритон чоловіка то стихається, то, навпаки, голосно дзвенить, доносячи до слухачів біль, смуток, печаль або ж радість.

П. О. Рибальченко.

Дитинство П. О. Рибальченка припало на грізні воєнні роки. Батька свого він практично не пам'ятає: йому було 4 роки, коли той пішов на фронт і вже не повернувся. А молодший брат Павло (у родині було троє синів, герой цієї розповіді — середній) узагалі ніколи не бачив батька, бо народився у вересні 1941-го року.

Запальний, гарячий, нестримний, Петро Олександрович жваво відгукувався на всі заклики партії й уряду. У 50-х роках юнак поїхав у далекі казахські степи піднімати цілину, трохи згодом — відроджувати Донбас.

— Я працював у радгоспі «Новий побут» Акмолінського району Акмолінської області, — згадує

він. — Але насправді побуту як такого у нас узагалі не було: жили у вагончиках, працювали від зорі й до зорі... Ми вірили, що робимо велику справу, що потрібні своїй країні, тому старалися, як могли. Я був наймолодшим цілинником у радгоспі.

Повернувшись у Красногорівку, П. О. Рибальченко невдовзі поїхав працювати на Донбас. Пройшов трудовий шлях від рядового гірника до заступника головного інженера шахти з безпеки виробництва. Загальний трудовий стаж П. О. Рибальченка — 63 роки, з них 20 років шахтарського стажу. За свою сумлінну працю він неодноразово нагороджувався грамотами, подяками та іншими відзнаками.

Та, вочевидь, робота, яку він виконував за велінням партії, була йому не зовсім до душі. Принаймні, Петро Олександрович мріяв здобути гуманітарну освіту, вступав на історичний факультет Донецького педінституту, але невдало...

Він продовжував працювати на шахті, а у вільний час відвідував літературний гурток.

— Заняття відбувалися раз на місяць, нам розповідали, як треба писати вірші, нариси, оповідання. І я, слідуючи цим настановам, писав вірші: про кохання, природу, на соціально значимі теми, — розповідає чоловік.

Він послуговувався російською мовою, та все ж один із перших віршів, написаних на Донбасі, був українською. Коли ж 1981 року чоловік повернувся в Красногорівку, то написав вірш під назвою «Сповідь неньці Україні». Там є такі рядки:

«Прости, Україно, прости мої кроки,

За те, що не любив тебе всі свої роки.

Прости, моя Україно, що без тебе я жив,

Що рідну мову я не вчив.

Учили мене любити батьків і

бувати усюди,

Учили любити, та не ті мене

люди.

Вони не згадали про тебе і словом у снові,

Тому й не навчили палкої до тебе

любові.

Прости, моя Україно, що без тебе я жив.

Прости мене, ненько,

Що мову чужу я завчив.

Вернувся до тебе з низеньким

поклоном.

Прийми свого сина, я вирвався з полону».

Вийшовши на пенсію, чоловік із головою поринув у своє улюблене заняття. Одну зі своїх поезій П. О. Рибальченко присвятив Кобзареві:

«Тарасу Шевченку сказати спасибі я мушу
За те, що він дивився в душу
Простому люду...»

Можна дискутувати щодо поетичної майстерності П. О. Рибальченка та загалом художньої цінності його віршів, але це те, чим нині живе літній чоловік. Раніше він записував усі свої творіння в невеличку записну книжечку. Тепер же тремтять руки, й замість слів виходять суцільні хвильки. Та й раніше записані вірші прочитати важко: від часу сторінки записної книжечки стали обшарпаними, літери вицвіли.

Петро Олександрович тримає всі свої вірші в голові й при нагоді декламує сусідам, рідним, знайомим. І треба сказати, що робить

це дуже майстерно, як справжній артист. У результаті слухачі, заворожені ритмом його голосу, майже не помічають неправильно вжитих слів або відсутності рими.

Рідні чоловіка не сприймають усерйоз його захоплення. Зараз в Україні відсутня цензура, тож цілком реально видати вірші самобутнього поета окремою книжкою (нехай навіть і мінімальним накладом). І шахтарської пенсії, яку чоловік заробив сумлінною роботою під землею, на це цілком вистачить. Та в свої 82 роки чоловік безпорадний, йому треба допомогти. Зрештою, можна хоча б набрати на комп'ютері «шедеври» діда. Яка б це була радість для творчої людини!

Петро Олександрович проводжає мене до ганку й увесь час жалкує, що не встиг прочитати мені більше своїх віршів. Наостанок декламує:

«Кожен день я раненько встаю
І замість кави сонячні промені
п'ю.

У Бога прошу здоров'я і наснаги,
Роботи, турботи і людської
поваги».

Важко сказати, чи став би він справжнім поетом, якби свого часу здобув відповідну освіту. Та, без сумніву, природа наділила його сценічним талантом, тож із нього вийшов би неабиякий драматичний артист.

Ця життєва історія вкотре доводить: не можна відкладати здійснення своїх мрій на потім. Тому дерзайте, творіть, учіться, виявляйте наполегливість, щоб досягти свого й займатися справою, яка вам до душі.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

24 березня
ЛЕВЧЕНКО НАДІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Лугове) – 60 років;

25 березня
МИХАЙЛИК НАДІЯ ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;

27 березня
БАНДУРКА ТАМАРА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Поділ) – 60 років;

28 березня
КЕКАЛО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

2 квітня
ПИПКО ГАННА ФЕДОРІВНА
(с. Балаклія) – 70 років;
БЕРКАЛО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ
(с. Красногорівка) – 65 років;
КЛЯЧІН ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ,
учасник АТО (с. Балаклія) – 40 років;

3 квітня
ЛАПТЕВА ГАННА ІВАНІВНА
(с. Балаклія) – 75 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади щиро поздоровляють усіх іменинників і бажають простого людського щастя, благополуччя, міцного здоров'я й довгих літ життя.

Хай Бог пошле іще років багато,
Здоров'я, щастя, радості без меж.
Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом.
Хай буде вірних друзів в ній багато,
Прихильна доля огорта крилом!
А весни будуть світлі, легкокрилі,
Не буде втоми лагідним рукам.
Нехай здійсниться те, що не збулося,
І добре серце не підкориться рокам.

Демонстрували справжні шедеври й ділилися секретами майстерності

Ця неймовірна краса – об'ємні фігури з паперу, виготовлені за допомогою техніки оригамі.

Під час майстер-класу.

Мистецтво оригамі з'явилося в Японії ще в XVII ст. і відтоді буквально підкорило увесь світ. Слово «оригамі» з японської перекладається як «складений папір». Техніка використовує небагато різних згинів, але вони

можуть бути скомбіновані багатьма способами й утворювати дуже складні фігури.

У цьому переконалися всі, хто відвідав виставку робіт Насті та Вадима Личків у Бірківському НВК. Паперові представники

флори і фауни, предметів побуту впродовж кількох тижнів чарували учнів і педагогів навчального закладу своєю витонченістю, грацією та красою. Особливою увагою користувалася фігура лебедя, яка викликала захоплення і подив не тільки схожістю на живого птаха, а й складністю виконання.

Автори виробів не лише продемонстрували свої шедеври, а й провели майстер-класи, де розповіли про техніку виконання, основні складнощі, нюанси

умовних знаків, які ввів у практику в середині XX століття відомий майстер Акіра Йосідзвва. А ще допомогли усім охочим спробувати свої сили у «складанні паперу». І тут виявилось, що це не так просто! Адже крім уміння приборкати папір потрібно бути дуже уважним і мати неабияке терпіння. Та все ж одну фігуру – вазу – таки вдалося виготовити всім учасникам майстер-класу.

Тетяна ГАЙДАМАКА,
Бірківський НВК.

Виставка оригамі в Бірківському НВК.

Усі учасниці вибороли перші місця на районному етапі МАН і призові – на обласному

У нашій державі з метою творчого, духовного та інтелектуального розвитку учнівської молоді щороку відбувається конкурс-захист науково-дослідницьких робіт учнів – членів Малої Академії Наук України.

У ході конкурсу формується інтелектуальний потенціал нації, в учнів виховується самостійність, наполегливість, уміння формува-

ти й відстоювати свою думку.

Цього року в районному конкурсі-захисті брали участь четверо учениць 10-11 класів Красно-

горівської ЗОШ I-III ступенів. Усі вони виявилися найкраще підготовленими й здобули перші місця. Троє дівчат виявили бажання брати участь у обласному етапі (він відбувся в Полтаві 21-23 лютого 2019 р).

Ми вітаємо Бугай Аліну,

ученицю 11 класу, яка виборола 2 місце в секції «Екологія», Колісник Софію – 3 місце в секції «Біологія людини» (учитель Остапенко Т. М.), ученицю 10 класу Кір'ян Єву – 3 місце в секції «Зарубіжна література» (учитель Гаркавець В. О.).

Юні хіміки підготували цікаві й корисні проекти

28 лютого на базі Полтавського національного педагогічного університету ім. В. Г. Короленка відбувся регіональний науково-практичний семінар «Проектна технологія навчання хімії». Учасниками цього семінару були й учні 7 і 8 класів Красногорівської ЗОШ I-III ступенів разом із учителем Остапенко Т.М.

Семикласниці Карташова Крістіна та Фененко Євгенія підготували проект «Чіпси – користь чи шкода для здоров'я», а учениці 8 класу Шипоша Анжела та Мацько Дарина – «Дослідження фізико-хімічних властивостей зразків меду та вивчення його

природної цінності». Зі своїми проектами дівчата успішно виступили на конференції та отримали сертифікати. Проекти цікаві й корисні, тому будуть використані у навчальному процесі школи.

Крім того, учителька Остапенко Т.М. брала участь у міжнародній науково-практичній конференції «XII Менделєєвські читання», присвяченій 100-річчю природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету ім. В. Г. Короленка.

В. М. ДАЦЕВА,
заступник директора школи з навчально-виховної роботи.

Учасниці науково-практичного семінару зі своїми сертифікатами.

Спорт

Змагалися шахісти й шашкісти

Команда Бірківського НВК.

20 лютого на базі Великобагачанської ЗОШ I-III ст. відбулися районні спортивні змагання із шахів та шашок серед неповних середніх шкіл. Участь у них взяла й команда Бірківського НВК. Наші спортсмени гідно виступили й здобули призові місця: Личко Вадим – II місце, шахи; Личко Анастасія – II місце, шахи; Трускало Дмитро – I місце, шашки. Тищенко Даша нагороджена грамотою за участь у змаганнях. Команда здобула I загальнокомандне місце з шахів. Готував спортсменів учитель фізичної культури Дубовик В. В.

Пам'яті волейболістів

Уже вдруге в Бірках відбувається турнір із волейболу, присвячений пам'яті чудового вчителя та спортивного організатора Прокопчука Петра Олександровича й захопленого спортсмена, волейболіста Москаленка Миколи Володимировича.

У турнірі взяли участь чотири команди: дві із села Бірки та команди сіл Якимове й Остап'є. На початку змагань відбулося жеребкування, відповідно до якого команди-учасниці й змагалися між собою.

Результат такий: перше місце посіла команда с. Бірки; друге – команда с. Якимове; третє – команда с. Остап'є.

У заключній церемонії взяли участь заступник сільського голови Білоцерківської ОТГ Рибальченко П. П., голова Великобагачанського ВФСТ Коцар В. П., староста с. Бірки Подалій Н. П. Вони вручили кубок команді-переможцю, грамоти та медалі за перше, друге та третє місце, а також солодкі призи.

Дружина та діти Прокопчука П. О. щиро вдячні Білоцерківському сільському голові Лещенку І. В., засновникам ТОВ «БІЛАГРО» Кордубану В. В. та Кордубану Ю. В. за фінансову допомогу в придбанні нагород і призів. Також вдячні за взаєморозуміння й підтримку в проведенні змагань організаторам Подалій Н. П., Осіпову Ю. А., директорів Бірківського НВК Товкач О. Д. А всіх бажаних запрошуємо взяти участь у змаганнях, які відбудуться наступного року.

Антоніна ПРОКОПЧУК.

У Бірках відбулися районні змагання з волейболу

13 березня в спортивній залі Бірківського НВК відбулися районні змагання з волейболу серед команд дівчат із неповних шкіл. Змагалися чотири команди: з Бірківського НВК, Балаклієвського НВК, Степанівського загального закладу середньої освіти та Подільської школи I-II ступенів.

Запекла боротьба розгорілася за перше місце між Бірківським та Балаклієвським НВК. Зрештою господарі поступилися гостям. Тож перше місце в Балаклієвського НВК, друге – в Бірківського НВК, третє місце посіли спортсменки із Степанівки.

В'ячеслав ДУБОВИК,
учитель фізичної культури
Бірківського НВК.